

ШТУРМ

Військово-політичний журнал ЛЕГІОНУ імені СИМОНА ПЕТЛЮРИ

РІК 37

КВІТЕНЬ-ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ 1991

Ч. 65

Головний Отаман Симон Петлюра

Архів ОУН в УІС-Лондон

Бібліотека:
Інв. № 44

„ШТУРМ“

Військово-політичний журнал Легіону імени Симона Петлюри.
Рік 37 - кварталник - Ч. 65
Видас Головна Військова Управа ЛСП.
Голова Головної Військової Управи: Олександр Мельниченко.
Голова Військово-Політичної Ради: Федір Федоренко.
Редактор: Олександр Мельниченко.
Адміністратор: Володимир Даниленко
Редагус Колегія.
Адреса Редакції і Адміністрації:

"S T U R M"
P. O. Box 212
Two Harbors, Minnesota 55616
U. S. A.

Ціна одного числа \$2.00 американських долара. Річна передплата \$10.00 доларів /з пересилкою/, або рівновартість в іншій валюті.

Редакція не приймає статей, які не підписані автором. У справі не прийнятих статей редакція не листується. Статті, коментарі, тощо, підписані авторами, їхніми псевдами або ініціалами, не конче висловлюють погляди чи становище редакції. Редакція застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову.

ГНУСНА ДИПЛОМАТІЯ ДЕРЖАВНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ США.

"...Те, що наші літуні виграють в небі над Іраком, наші дипломати програють за закритими дверима у Вашингтоні", - писав політичний наглядач "Нью Йорк Таймс" Вільям Сефайр, маючи на увазі "домовлення" між державним секретарем США Джеймсом Бейкером й новим міністром закордонних справ СССР Олександром Безсмертником.

І, насправді, комюніке двох міністрів, викликало гостру критику як в США, так і в інших країнах антиіракської коаліції. В комюніке зазначалось, - "Міністри продовжують рахувати, що припинення війни буде можливе, якщо Ірак офіційно заявить про виведення своїх окупаційних військ із Кувейта..." Слідом за цим обидва міністри взяли на себе обов'язок прикласти всіх зусиль для здійснення "всестороннього впорядкування становища на Близькому Сході, включно й арабо-ізраїльський конфлікт".

Почнемо з кінця. США, починаючи з президента й кінчаючи керівниками обох партій, заявили й продовжують заявляти, що між визволенням Кувейта й вирішенням палестинської проблеми, не було й не може бути будь-якого зв'язку. Але, коли читаючи комюніке, підписане двома наївними "дипломатами", то виникає питання: - Чи в дійсності США змінили свою політику на

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

Гнусна дипломатія Державного Департаменту США.

О. Петрів - Реквієм С. В. Петлюрі.
Людська кров...
Симон Петлюра.
А. Галерник - Шинкарі.
О. Лисенко - "Ловить злодія".
Напрямі в політиці Америки щодо визвольних рухів в "імперії зла".
А. Сазанський - Окрадене покоління.
На шляху до диктатури.
На пресовий фонд.
Л. Розсоха - Чому ми прийшли в Рух.
Проблеми в збройних силах СССР.
Коли окупант залишає...
Посмертна згадка.
В. Стадніченко - Україна та державний апарат.

Що пишуть читачі з України.
Як був арештований Берія.
О. Лисенко - Великдень.
Привітання всьому українському народові сущому.

Заклик.
Мораль в рядах Червоної Армії.

Преса нині с наймогутнішою зброєю в боротьбі проти ворога.

Щоб цю зброю сталисти, треба її матеріально підтримувати.

Близькому Сході?

Як саме можна розуміти написане в комюніке, що міністри "продовжують рахувати...?" Якби справа мовилась лише про совєтського міністра, це цілком зрозуміле. Але справа йде про "міністрів" і, як видно, і про Бейкера. Якщо він продовжує "рахувати", то цілком зрозумілим фактором, що таке становище Бейкер займав і раніше ще перед зустріччю з Безсмертним. Як міг Секретар Державного Департаменту США, не порадившись з президентом Джоржом Бушем заявити, що якби диктатор Іраку хусейн вивів свої окупаційні війська з Кувейта, то війна негайно припинеться.

Дивно! Коли дорадник до президента по питанням національної безпеки, Брент Скоукрофт довідався про махінації Бейкера, то негайно повідомив президента Буша про свавільність Секретаря Бейкера. Самозрозуміло, що през. Буш був заскочений такою поведінкою Секретаря Державного Департаменту.

Подібного роду ми спостерігаємо гнусну і недемократичну політику Бейкера до поновлених Москвою народів на терені т. зв. - СССР.

Читайте й розповсюджуйте "ШТУРМ"!

ОЛЕКСА ПЕТРІВ

РЕКВІЄМ С. В. ПЕТЛЮРІ

Вже більше шість десятиків років
Минуло, як година чорна впала,
Хвилина, у безсмертя тяжких кроків -
І славного Отамана вже не стало!...

Квартал латинський, промені весни...
Кавтани у цвіті нагадують Полтаву.
Та злого року вже не відвисти
В Парижі осягнув Ти мученика славу!

Упав на брук, на вулиці Расін
Останнє віддав за волю України,
Холодний блиск чужих вітрин
Байдуже стрів смерть Людини!

Сміливий згинув чоловік,
Що вів до волі українців
За самостійну він боровсь, як міг
Долаючи пекельну люту чужинців.

Один, як в полі дуб могутній
Самітнім соколом стрімким,
Залишився в нас образ незабутній,
Що був для нас славетним, дорогим!

Душа орлина непохитну віру
Давала тілу для борні з займанцем
Ти власне життя віддав в офіру,
В історію ввійшов нескореним повстанцем!

Хай знищив Шварцбард твоє тіло,
Та смерть не в силі душу взяти
Живе і досі твоє діло
І час гряде сатрапа покарати!

У істинім завіті світ полишив
Нам дух Його надхненням допоможе
Дороговказ борцям, ясний Він залишив,
З яким козацтво - вірю, переможе!

На Мон-парнас поховано героя.
Не світить більше серце полум'яне,
Та іменем Його освячується зброя
Як нарід за свободу знов повстане.

Париж і Мюнхен, Роттердам і Крути
Найкращих лицарів де вбито без пощади.
Чи може Україна їх забути?
Ми вічну шану маєм їм віддати!

Бо мучеників кров зростить героїв -
Так мовив, ще старий Тертуліан.
Іх, крові клич, - живих озброїв
Із моря крові - месті океан!

Бо, як казав Отаман наш незабутній:
"За плуг берись, коли держава є!"
Лиш меч зашкодить зірці пятикутній
Завести нас у ярмисько своє!

Не треба нам безвольних слабодухів,
Що тягнуть нас в облуди й компроміси
Хай вихором здійсмається порив,
До волі нас ведуть скоростріли й кріси!

Тому гартуймо міць новітніх куренів,
Що рознесуть загарбницькі мурі,
І будем вомовати, як Він боротись вмів
Щоб довершити справу СИМОНА ПЕТЛЮРІ!

КИЇВ

26 листопада 1990.

ЛЮДСЬКА КРОВ...

25 травня 1926 року - день болючого все-українського смутку... Того дня приніс мерзотний Шварцбард заготовлену в мурах червоного Кремлю смерть на вулицю Парижа... Того дня Кремль - відвічне кубло насилля і розбю - зайшовся диким реготом утіхи... Кремль - відвічний сховок плянів людонищення і міжнародних змов - досягнув свого: Головний Отаман Військ і Президент Української Народної Республіки - символ волі українського народу - **Симон Васильович Петлюра**... не живе.

Вбиваючи Петлюру Кремль не враховував того, що фізична особа Петлюри покладена трупом від куль Шварцбарда - переросте межі фізичної людини і стане ідеалом все-українства, стане ідеалом волі і самостійного державного життя українського народу, що з кожним роком все більше й більше запліднюватиме серця українців боротьбою за свою волю на своїй землі!

Кремль, що звик терором душити прояви людської волі, не передбачував того, що кров Петлюри цементом стане для будови самостійної України, що кров Петлюри злієтис мільйони українських сердець в один

порив, в одно непереможне бажання.

Головний Отаман Симон Петлюра /справа/ з групою військовиків в 1917-18 рр.

Але Кремль не зупинився у своїх настановах - вбивати і панувати. І 23. травня 1938 року вбивас в Роттердамі полковника

Свєна Коновальця... Вбиває того, що обрав шлях до вільної української держави через Київ.

Виносять з церкви домовину
Головного Отамана.

Пролита ворогом українська кров – зцементує окремі одиниці українців у єдину і незалежну когорту крицевого фронту все-національної єдності! Кров українська пролита ворогом зливає любов'ю братньою сучасників з минулими й майбутніми поколіннями роду українського, бо кров віддана з любови до українського народу – любов породжує.

СИМОН ПЕТЛЮРА

Багато вже говорилося й писалося з приводу відзначування роковин про бл. п. Головного Отамана **Симона Васильовича Петлюру**. Усім також відома, в більшій чи меншій мірі, його біографія. Тому ми на цьому не будемо зупинятися. Ми хочемо подати деякі уривки з листів С. В. Петлюри, писаних за рік до трагічної смерті. Думки й погляди виложені на папері являються заповітом для нас.

"...Головною причиною, що вплинула на сучасне становище української нації, була і залишається її незорганізованість та невідповідність до державного будівництва. Коли нація організована, вона переборює усім значення несприятливих чинників і дає собі раду навіть з більшими труднощами, як ті, що мала наша нація в рр. 1917-1920. Наша нація, беручи справу об'єктивно, і не могла ці труднощі перебороти. Такий вислід з наших змагань рр. 1917-1920, який ми маємо сьогодні, не може ні дивувати, ні викликати зневір'я щодо майбутнього у кожного, хто має чуття дійсності і, якою вона б не була тяжкою, вмис відчувати та знайти в ній животворчі елементи для дальшої праці в напрямку здійснення національного ідеалу.

"Я належав до діячів, що не переоцінюва-

ли потенцій нашого народу в рр. 1917-20, але уважали обов'язком ті потенції розвивати й кристалізувати. Я вважаю, що лише в процесі кривавої боротьби, шляхом великих жертв і "великої крові" наш народ може заслужити собі право на самостійне державне життя. Бо тільки кров, пролита в оборону великої ідеї, може зробити цю ідею рідною для народу, зрозумілою для нього, дорогою і святою остільки, що він не заспокоїться доти, поки не побачить її зреалізованою у великому чині і реальному факті.

"Я не знаю більш тривогого цементу, що зв'язує розпорошені сили нації, як знову ж таки кров, пролита нею для своєї національної ідеї. Я не знаю нічого сильнішого, нічого більш творчого для постання легенди й традиції – цих ірраціональних елементів будівництва держави – як знову ж таки кров, але кров пролита свідомо, кров своя і чужа-ворожа. Без крові нема нації, принаймні нації модерної, організованої нації... Але я не знаю нічого більш злочинного, більш обурюючого, більш шкідливого для нації та її боротьби за свою національну ідею, коли ця кров проливається по-дурному, без найменшої надії на те, що від пролиття крові буде користь.

"От через те я з великою тривогою думаю про майбутнє, шукаючи засобів для того, щоб не допустити до несвочасного, неекономічного, а через те – страшенно небезпечного для державної майбутності нашої нації – пролиття крові. Очевидна річ, що такі переживання є властиві не мені одному, а кожному патріоту і кожному відповідальному українському діячеві. Всі ми не хочемо марнотратства національних сил, бо воно завжди допроваджує до самовиснаження і самознищення. Та, думаючи так, ми не однаково уявляємо собі реальні можливості, ті засоби і шляхи, за допомогою яких ми змогли б уникнути згаданого вгорі "дурного" пролиття національної крові.

"Коли стисло сформулювати в певних політичних тезах мої думки з цього приводу, то вони зводяться до наступного:

а/ шлях української державності йде через Київ, а не через якесь інше місто України;

б/ українська нація, беручи під увагу її етнографічне розташування, її етнографічно – стратегічне становище під час боротьби за свою державність, систему політичних союзів між сусідніми державами і систему міжнародних відносин, в яких ця боротьба буде провадитися, не в стані буде – навіть при наявності найбільш сприятливих чинників – здійснити ідеалу Соборності Української Держави в першому періоді боротьби і будівництва державного;

в/ програма будівництва української дер-

жави вимагає певної послідовності. Максималістичні завдання, коли за переведення їх взятися на всіх землях етнографічного розташування української нації одночасно, будуть перекреслені життям і тою відпорною силою, що її протиставлять Україні сусідні держави та союзники останніх. Під натиском цієї сили і весь програм може бути перекреслений. Це загрожувало розбиттям і депресією національних сил на довгий час, отож і державні наші змагання можуть кінчитися катастрофою;

г/ основною передумовою будівництва української держави є усвідомлення тези, що метрополія держави і її територіяльна та стратегічна база мусить бути спочатку утворена на Великій Україні – себто, на Дніпрі – Чорному морі;

д/ в міру скріплення цієї бази /організація військових заводів, підготовка військових кадрів армії, накопичення матеріальних ресурсів і т. і./ можуть стати актуальними і завдання про прилучення земель, заселених українським народом, від чого наша нація ніколи не може відмовитися, бо це її ідеал, одночасно і раціональний і реальний.

Доцільність і життєва обґрунтованість оформлених тільки тез впливає з усіх тих можливостей, що їх посідає в собі наша нація. Перебільшувати сприятливість чинників допомагаючих будівництву нашої держави можуть або демагоги, або політичні діти, або невідповідальні чи злої волі елементи нації. Історичні аналогії переконують, що тільки оцим шляхом, шляхом реальних можливостей, здобували або відновляли свою державність всі нації, що її з тих чи інших історичних причин губили. Приклади XIX і XX століть: Італія, Сербія, Румунія, Туреччина.

"Ясна річ, що головна передумова нашої державної реставрації лежить в самій українській нації, в її бажанні виявити організовану волю в цій справі."

"Підкреслюючи вагу внутрішніх чинників в справі будівництва української держави, я одночасно велику увагу надаю і чинникам зовнішнім, міжнародним. Ігнорувати їх не приходиться, бо ледве чи ми знайдемо в історії хоч один приклад де якийсь народ звільнився б від чужої влади та повернув би загублену державність тільки за допомогою власних сил. Навіть США шукали й мали цю допомогу ззовні. Гасло – "орієнтація тільки на свої власні сили", – коли оцінювати його в світлі історичного досвіду, є реченням без змісту і самооблудою, яким може послуговуватися хто хоче, але не державний відповідальний діяч.

"І тут я підхожу до питання про потребу для українських державних інтересів знайти серед впливових міжнародних чинників такі, які можна було б зацікавити ідеєю української державності та які мали б

реальну вигоду для себе – чи то політичну, чи то матеріальну.

"Певна праця в цьому напрямку переводиться вже самим існуванням поза межами нашої Батьківщини української еміграції.

"Я переконаний, що це завдання української еміграції може бути здійснене нею тільки в тому разі, коли візьметься вона до того не поривчастими імпульсами, не розпорошеними і на власну руку окремих гуртків розпочатими заходами, а по певному плану, основні лінії якого повинні зобов'язувати всю нашу еміграцію цілому.

"Очевидна річ, що, що чим скоріше буде покінчено з тим дуалізмом в справі будівництва України, чим скоріше засвоєна буде всіма відповідальними діячами України історична потреба одної української державності і зокрема одної закордонної політики, – тим швидше справа українська з об'єкта міжнародної політики стане суб'єктом її.
16. III. 1925 р. С. Петлюра".

Оце в дуже великому скороченні один з приватних листів покійного Головного Отамана, писаний за рік до трагічної смерті.

Щож видно з цього зацитованого листа? Передусім – одвертість і чесність автора у вислові своїх поглядів, його ясна, державного мірила думка про минулі трагічні для нашої нації, події й логічні, спокійні висновки на майбутнє.

З форми листа видно людину висококультурну, просту й щирю. Лист без патетичних висловів і поз. Таким і був у житті покійний СИМОН ПЕТЛЮРА.

Від часу написання зацитованого листа багато потекло води з Дніпра, багато вистекло з України крові на рідну землю і рясно встелено її кістками. Цемент зароблений кров'ю – вже добре стужав і національна свідомість тепер вже зовсім не та, яка була в 1917 – 1920 роках.

З досвіду першої світової війни Головний Отаман витягнув зовсім очевидну консеквенцію, – що на німців, як союзників, не можна покладатися. Вони показали себе в Україні за гетьмана...

Після цього ми пережили другу світову війну, яка блискуче довела повну рацію висновків Головного Отамана: німці вдруге показали себе цинічними й безоглядними колонізаторами.

Це, однак, не перешкодило багатьом "політичним дітям" галицької землі, – які ігнорують досвід державних мужів, – топтатися на послугах німців, запобігати ласки в них, заглядати в ту ж руку, яка душила Україну, та проголошувати провінційну "державність" в супереч науці таких державників, як Петлюра.

Вони /з перекладеної "Майн Кампф" на українську мову/ не розуміли гітлерівської "істини", що: слов'яни – це погній для німецької культури, а Україна – це життєвий простір для німців...

Отже, правильна була орієнтація С. Петлюри далі на Захід: на англосаксонський світ, на Америку, пропагування ідеї самостійності України нашою еміграцією серед політичних чинників США, але – без пониження власної національної гідності,

без сервілізму, без заглядання в руку.

Наголос Головного Отамана на ЄДНІСТЬ еміграції, як на основну запоруку виконання її національного обов'язку, – особливо актуальний нині, в пору модерного серед нас дешевого чепурення різно підсовуваних "консолідацій", а пролита кров Петлюри на вулиці Парижа зобов'язує чесних українських патріотів до безухильного прямування за дороговказом його заповіту. /В.Л./

=====x=====

ШИНКАРІ

Москаль моргас, шинкаря носить,
Нічний стогін у груди б'є –
Вкраїна плаче, Вкраїна просить:
Не пий, козаче, мене проп'єш...

Кобзарська пісня.

Пропили!.. Кілька століть українська земля грабувалася нещадно. Знищувалася духовна спадщина, вбивалася пісня, нав'язувалася іноземна мова. Все для того, щоб і в генетичній пам'яті поколінь було убито гордий дух колись волелюбного народу. В одному лише був щедрим поневолювач – не шкодував хлопам горілки. І хлопці пили!.. Плодили в п'яному дурмані нащадків, а ті, в свою чергу, так важко забували і залишалися гіркою – цілий народ рабів...

А шинкарі раділи, бо ж не було в світі землі, багатшої за Україну. І не було в світі дешевшої робочої сили. І все ж не раз і не два прогледіли "Іскру вогню великого"... тоді доводилося її топтати в крові – вирізати цілі міста разом з малятами. Так, кривава повитуха купала Україну в страшних купелях!

Та жив народ. Навіть після спроби керівників КПРС вбити його повністю штучними голодоморами. Видно, у шинкарів терпець урвався. Та не до кінця замордували. Нині немало катів гризе себе за лікті за той недогляд.

Бо ж знову прогледіли... українська нація, незважаючи на ріки смердючої /бо шинкарі відкрили всі бочки – пийте!./ почала пробуджуватися. Люди не хочуть бути більше бидлом. А скоріше всього коормчі перестаралися. Посудіть самі. При собівартості однієї пляшки горілки – 15 копійок – її українцям продають за 10 карбованців. Або в 66 разів дорожче. Який страшний визиск. Це в той час, коли Україна виробляє цукру більше, ніж всі республіки СРСР разом взяті.

Думай народе! Саме цього шинкарі найбільше й бояться. Зробити все, аби він так і залишився п'яним, покірним, бездумним. Без своєї історії, мови, культури. Без майбутнього. Таких простіше поганяти. От і наші, миргородські, шинкарі так ду-

мають. Так, як і раніше, в приміщенні першого класу можна побачити величезний портрет Карла Маркса, урочисті лінійки відкриваються гімном СРСР. Дітям нав'язується думка, що історія України починається від революції 1917 року...

Уже не один рік прогресивні сили міста б'ються над створенням центру по реставрації української мови, історії та культури на території міста й району – настав час духовного відродження народу. І цю подвижницьку роботу потрібно починати з дітей – усім "миром". Власне, у цьому й завдання Центру.

Не дозволять! "Кістками ляжуть", а не дозволять. Ліпше кілька цистерн горілки завезуть додатково, і в котре забувають чиновні шинкарі, що –

"...в попелі тліє іскра вогню
великого,
Тліє, не вгасас...Де підпалу...
Як той месник, часу дождас..."

Ні! Не залити вам горілкою животворну Іскру народу великого. Вже не залити. Чусте, шинкарі?!

А. Галерник
Миргород, Україна.

Привітання

У березні місяці ц. р. сповнилося 88 років з дня народження пані РАЙСИ ШКУРЕНКО.

В ці березневі дні всі ми члени Легіону ім. Симона Петлюри, редакція й адміністрація журналу "Штурм", читачі й прихильники ідей визвольної боротьби, щиро бажаємо почесній членкині ЛСП пані Райсі Шкуренко ще довгого щасливого й творчого життя.

Олександр Мельниченко
Голова ГВУ ЛСП.

=====
Усіх своїх друзів і знайомих вітаю з Великоднім святом.

Іван Карнаух.

Олександр Лисенко

"ЛОВІТЬ ЗЛОДІЯ!"

Політична й економічна ситуація Советського Союзу привела Московську імперію до повного розвалу. Приватизацію економіки

грудня минулого року, він публічно звинувачував Західні держави в тому, що вони, нібито, посиляють у допомогу советсь-

Народні депутати віддають свої голоси за диктатуру в "Імперії зла".

й перехід до вільного ринку підминували партійні реакціонери при допомозі своїх апаратників, що сидять на всіх позовах партійної гієрархії, що привчені беззаперечно виконувати директиви згори.

Завданням тих партійних функціонерів було і є – всіма методами перешкоджати постачанню харчів і товарів широкого вжитку для населення, щоб цим самим викликати невдоволення широких мас "перестройкою" і вільним ринком. А з другого боку, їм доручено провокувати міжнародні суперечки всередині Союзних Республік.

На пленумі Політбюро ЦК партії у вересні 1989 року новопризначений шеф КГБ, Владімір Крючков, висловив готовність КГБ приймати участь у демократизації советського суспільства. В той час ми дивувалися, яку роль може відгравати в демократизації суспільства такий поліційний орган як КГБ, котрий являється знаряддям гноблення і терору в руках диктаторів. Тепер ця справа стала ясною. На 4-му З'їзді Народних депутатів СРСР він заявив, що КГБ буде боротися проти "націоналістичний і сепаратистських елементів, проти злочинства і хуліганства". Він призивав до пильності, як це було за "батька" Сталіна, бо, мовляв, у Республіках діють агенти США. Пізніше, 24-го

кому населенню отруєні радіацією харчові продукти! До того може додуматися лише советський КГБ, бо лише він на такі вчинки здібний.

Нещодавно ми побачили "крючковську" де-

мократизацію і "гласність" на практиці, коли парашутні війська КГБ були "перекинуті" з Москви у Литву і Латвію. У Литві вони в першу чергу захопили пресу, а потім, у ніч з 12-го на 13-тє січня ц. р., штурмували телевізійну вежу і радіостанцію. При тому згинули 14 безборонних цивільних осіб, що намагалися своїми грудами загородити дорогу військам КГБ.

Рівно тиждень пізніше війська КГБ зробили те ж саме у Латвії. Там не було багато вбитих, бо, навчені досвідом Литви,

Диктаторська гра з
свободою "республік..."

латвійці не ставили великого спротиву. Відомо лише про вбивство одного шофера, котрий своїм тягаровим авто загородив був дорогу чекістам.

Горбачов прилюдно заявив, що події в Литві сталися без його відома, що війська діяли з наказу командування гарнізону Литовської столиці, нібито, в самообороні. Він каже, що про ті події він довідався лише наступного дня. Цьому можуть повірити лише наївні люди. Тим більше, що незадовго перед тим, для врятування совєтської імперії від повного розпаду, Горбачов просив і отримав від 4-го З'їзду Народних депутатів СРСР повну законодавчу і виконавчу владу. З'їзд також затвердив його на посту Головнокомандувача Збройних Сил. Отже, ні в якому разі не можна повірити, що Горбачов не знав про підготовку повалення військами КГБ законного уряду Литовської Республіки. З чого ж тоді наказу були послані до Литви кілька тисяч парашутних військ КГБ напередодні тих подій?

Безсумнівно, то сталося не без відома і схвалення Горбачова. Тепер виникає питання: Чому президент СРСР, котрий перед тим пишався пошаною народу, пішов на такий ганебний вчинок? Відповідь напрошуеться сама: Він поступив ганебно тому, що він являється членом Компартії - партії кримінальних злочинців, котру він очолює.

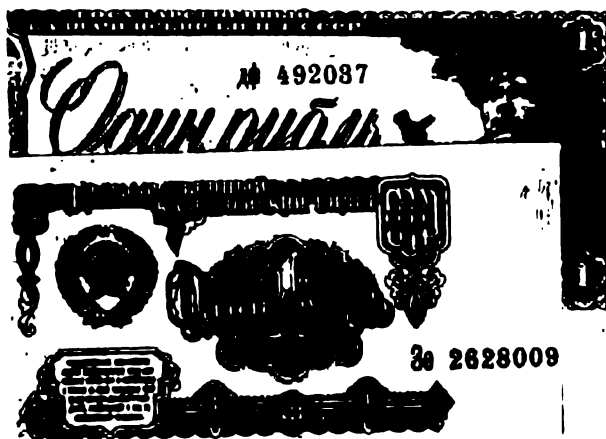
Тепер кремлівська "твердолінійна" каста намагається знайти виправдання своїх зло-

чинних убивств у Литовській столиці. Вони підшукали "очевидців", котрі вказують пальцем на литовських "фашистів", котрі, нібито, розмістили своїх снайперів на дахах будинків: ті снайпери не могли влучно стріляти, і влучили у своїх демонстрантів, що заступали дорогу війську. Це стара, давно відома метода НКВД-КГБ пильно скривати свої злочини, а якщо вони якось відкриються - показуй пальцем на свого противника.

13-го лютого органи КГБ заарештували трьох литовських громадян, як "фашистських агентів", котрі збирали доказові матеріали і свідчення про події у Литовській столиці 11, 12 і 13-го січня ц. р. Один із арештованих мав магнетофонний запис наказів, що їх давало командування військам КГБ, котрі діяли на вулицях Вільнюса.

Наприкінці січня ц. р. Центральний Союзний уряд оголосив про те, що грошові купюри 50 і 100 рублів вилучаються з обігу. Було дано термін один тиждень, протягом котрого власники таких купюр могли б обміняти їх на дрібніші купюри, але лише на суму 200 рублів. Потім той термін був продовжений ще на один тиждень, бо біля банків з'явилися великі черги, і люди не встигли виміняти своїх 200 рублів.

Почалися нарікання з боку "грошовитих" людей, що, мовляв, на тому терплять бідні пенсіонери, котрі, нібито, заощадили деякий гріш із своєї пенсії. Виникає питання, скільки міг заощадити із своєї пенсії пересічний пенсіонер, котрий отримує 60-70 рублів на місяць. Очевидно,

там мова йшла про спеціальних пенсіонерів, котрі встигли нагромадити досить грошей ще перед тим, як пішли на пенсію. Та й пенсію отримали не абияку.

Спочатку Совєтський уряд пояснював свою часткову грошову "реформу" тим, що спекулянти чорного ринку нагромадили багато грошей, це могло викликати велику інфляцію на вільному ринку. Але тепер Прем'єрміністер СРСР, Валентин

Павлов, заявляє, що то, мовляв, Західні капіталісти "наводнюють" Советський Союз рублями, щоб інфляцією підірвати советську економіку, і цим самим повалити кре-

Валентин Павлов

млівський уряд. Павлов навіть сказав, що цим займаються банки Швейцарії, Австрії і Канади, але він не сказав, звідкіля вони тих рублів набрали?

Відносно мети цієї диверсійної акції немає жодного сумніву. Вона дійсно, як це твердить Прем'єр-міністр СРСР, скерована проти уряду Горбачова, котрий і далі стоїть на позиції вільного ринку. Що ж торкається винуватців цієї диверсії, то в цьому важко погодитися з його твердженням. Ми схильні думати, що це робота твердолобих "твердолінійників", котрі шалено борються за свою диктаторську владу у Кремлі. З їхнього наказу ковбасні й молочні вироби, м'ясо й інші харчові продукти, замість того, щоб везти їх до ро-

Полиці в магазинах ще більше пустіють з кожним днем...

здрібних магазинів, вивозили за місто і викидали в рови, чи у воду. То ж вони закривали в Москві хлібопекарні "на ремонт", залишаючи населення без хліба, то ж вони ще й тепер продовжують накопичувати вироби широкого вжитку в гуртових,

чи в тасмних сховищах, не випускаючи їх до роздрібних крамниць. Усе це робиться, щоб викликати невдоволення широких мас, а то навіть і голодні бунти проти центрального уряду, і при тій нагоді захопити владу в свої руки. За ті вчинки вони не могли показувати пальцем на Західних "капіталістів". Вони пояснюють то некомпетентність Уряду, котрий допустив таку ситуацію, коли злочинці, саботажники і всякі "вороги соціалізму" можуть безкарно діяти.

Найвищий Горбачов наказав своєму новопризначеному шефу КГБ, Кричкову, розслідувати справу і притягнути винних до відповідальності. Винних, звичайно, не було знайдено, бо злочинцями були члени КГБ, що виконували ту брудну роботу з наказу реакційних консервативів.

За "наводнення" советської економіки безвартісними рублями вони вирішили тикнути пальцем у бік західних капіталістів, щоб, як то кажуть, одним камінцем убити дві ворони: відвести підозру від партійних можновладців, котрі контролюють фінансову політику Союзу і мають можливість таку ситуацію створити. А подруге, викликати підозру і недовіру в советських підприємців до своїх "капіталістичних" партнерів.

У цей вирішальний час у Кремлі точиться запекла боротьба за владу між консервативними диктаторськими силами і ліберальними реформістами. Багато буде залежати від того, котра сторона вийде переможцем. Велика небезпека полягає в тому, що Горбачов "схилився" в бік реакціонерів, і готовий хоч тимчасово виконувати для них роль справжнього диктатора.

=====

12. лютого ц. р. в парламенті України було прийнято ряд законодавчих актів, які приведуть до повної реорганізації фінансової системи республіки.

Передбачається створення національної валюти /гривень/, а також буде створений Український Банк.

"Я відходжу від позиції і політичного курсу советського президента. Я за його негайну відставку і за передання влади колективному органу, тобто Федеративній Раді Республік" - заявив Єльцин.

Стало абсолютно очевидним, що Горбачов старається зберегти "перестроєну імперію" намагається зберегти систему, тобто збереження центральної влади, не даючи незалежності республікам.

Як виглядає справа Горбачова? До кінця 1991 року Горбачов буде викинений на смітник історії.

НАПРЯМНІ В ПОЛІТИЦІ АМЕРИКИ ЩОДО ВИЗВОЛЬНИХ РУХІВ В "ІМПЕРІЇ ЗЛА"

Американська політика у відношенні до "імперії зла", або як ще її називають ССРСР, мусить будуватися на принципово новій структурі, а саме: совєтська неподільна імперія доживає свого ганебного кінця.

Відправним пунктом для політики США є підтримати демократичні рухи в імперії, не забуваючи також своїх діях, що російсько-комуністична імперія заселяється майже до половини людьми не російської національності.

Підлий "реформатор" Горбачов.

Слід зазначити, що існуючий до цих пір Совєтський Союз, приречений до загибелі. Більш того, що на його місце не прийде ніякий "союз суверенних соціалістичних республік", як це замріяв диктатор Горбачов зі своїм кримінально-шовіністичною клікою. Замріяний Горбачовим "союз" зустрів населення республік, втім числі й російську республіку під керівництвом її президента Бориса Єльцина, в опозиції з тих причин, що слово "союз" пов'язане з минулою політикою імперського керівництва. Це являється лише замаскованим варіантом жорстокого минулого.

Національне питання в "імперії зла" набрало досить критичних розмірів. Про це навіть повідомляє совєтська преса. Читаючи відчит про річне покликання молоді до військової служби довідуємось, що в Латвії на призивні пункти з'явилося лише 54%, в Естонії - 40%, в Литві - 33%, в Грузії - 27%, в Вірменії лише 7%. Відбуття військової повинності в совєтській армії зараз розцінюється не-російським населенням як виконання соромливої кримінальної повинності.

На сторінках сьогоднішньої совєтської преси щораз ясніше повідомляють про жорстокі насильства на національній почві у республіках "імперії зла". Уже на протязі багатьох місяців відбуваються військові сутички, подібно партизанським діям, в республіках Закавказзя й Середньої Азії. Ми знаємо що у цих військових діях приміняється різного роду зброя зі сторони героїчних борців за свободу своїх республік проти найжорстокішого ворога людства - комунізму. У руках цих борців мається не лише легка зброя, але й танки, гелікоптери та бронемашини.

Жертвою військового зудару стали сотки невинних людей. В цілому ряді районів й областей "імперії зла" введена командантська година й діє військовий трибунал. Преса також повідомляє, що в наслідок військових дій на національній почві понад 600,000 осіб залишилися без даху над головою, а кількість біженців в імперії вже досягає одного мільйона осіб.

Однак, найбільш критичним, прямо-таки смертельним для сучасного совєтського керівництва є відродження національної свідомості в Україні й Білорусії.

Верховний совет України прийняв декларацію про суверенність у якій зазначається право республіки мати свої збройні сили. Верховний совет Білорусії також затвердив аналогічну резолюцію і, крім того, звернувся до молоді своєї республіки, перебуваючих на службі в совєтській армії на теренах Середньої Азії й Закавказзя, не приймати участь у військових діях проти населення національних республік.

У зв'язку з цими фактами щораз стає ясніше, що ідея творення великої слов'янської держави, як про це також заявив і

Солженіцин, і котра об'єднувала б Україну, Росію й Білорусію, - не може бути здійсненою.

Націоналізм у республіках вже набрав широкого розмаху. Визвольний національний рух охопив майже всю Україну з її 52 мільйоновим населенням. Західня частина

республіки уже перебуває в руках національних сил.

Деклярації незалежності Латвії, Естонії, Литви, Грузії й інших республік – це лише початки. Що відбудеться в майбутньому на теренах республік "імперії зла", і як саме необхідно буде демократичним країнам Заходу реагувати на всі ці події – надзвичайно складне питання. Слід мати на увазі, що розпадаюча зараз на клептички "імперія зла" уявляє собою мозаїку із багатьох національностей з загальним населенням біля 290 млн. осіб.

У відношенні з Совєтським Союзом Америці не потрібно керуватись яким-небудь одним готовим рецептом – з надією на краще майбутнє для совєтів. Та і сама роль такого значення для Америки – шукати якісь рецепти для вирішення національної проблеми всередині СРСР – не є присмисловою. Слід зрозуміти, що національне питання в "імперії зла" буде залишатися актуальним на протязі багатьох років, і його вирішення можливе лише "зсередини" – воно буде виходити від самих людей, населяючих терени "імперії зла".

З кожним днем робиться ясніше, що СРСР, імперська держава, містить в собі 145 млн. не росіян, ніколи не може бути демократичною країною, – так само, як демократична Росія не може являтися імперською державою. Більше того, імперська Росія не була б злидненою Росією – в наслідок тих необмежених витрат, з якими пов'язано утримання тоталітарної імперії.

Таким чином, для росіян маєтись можливість єдиного вибору між диктатурою й злиднями, з однієї сторони, або демократією з матеріальним забезпеченням, з другої сторони. З політичної сторони багато росіян вже починають розуміти, що неможливо, щоб імперська Росія й надалі управляла 145 млн. людей інших національностей, у котрих просипається національна свідомість. А тому й не дивно, що з кожним днем все більше людей приходять до висновку: кінець совєтської тоталітарної системи буде означати початок визволення уярмлених республік СРСР.

Західний світ мусить признати, що проце-

си демократизації "імперії зла" й національне самовизначення народів цієї імперії органічно пов'язані. Для Заходу ігнорувати намагання неросійських народів до незалежності, ради збереження добрих стосунків з Москвою, означає вступити у протиріччя з самою ціллю демократизації СРСР.

Політика Америки у відношенні до "імперії зла" мусить керуватись двома аспектами. Перший аспект – це тримати дипломатичний зв'язок з керівниками імперії. Але разом з тим, політика Америки повинна відкрито підтримувати національні рухи "знизу", котрі носять національно-визвольний характер.

Якими шляхами може послужити підтримка зі сторони Америки рухам за демократичні відокремлення від СРСР?

По-перше, – дипломатичні кола Америки й країн демократичного світу повинні навіязувати тісні зв'язки з демократичними силами в імперії, відкриваючи свої консуляти на теренах цих республік...

По-друге, – це означає розширення відносин з тими совєтськими республіками, котрі вже почали провадити демократичні зміни. Уряди західного світу повинні зосередити найбільше уваги не на Горбачова й йому подібних комуністичних сатрапів, а навпаки, на керівників й уряди цих республік.

Це лише початки...

По-третє, – Вашингтон й країни демократичного світу повинні дати моральну й практичну допомогу всім демократичним рухам в "імперії зла". Америка має до свого розпорядження такі важливі середники, як радіо "Свобода" та "Вільна Європа".

В інтересі країн західного світу не лише моральна, але й фінансова допомога демократичним рухам в ССРСР, повинна бути поширеною й широко фінансованою. Америка повинна рішуче заявити перед усім світом про свою підтримку всім уярмленим Московою народам, як невід'ємна частина боротьби за людські права, а також засвідчити свою готовність практично підтримувати визволенню всіх народів імперії - ССРСР.

На закінчення слід зазначити, що такого роду політика Америки не буде направленою проти росіян. Америка повинна підтримувати демократичну незалежність всіх націй ССРСР, а народи цих поневолених націй, після свого визволення, будуть самі рішати який саме державний устрій вони бажають на майбутнє. /Б.З./

Читайте й розповідуйте "ШТУРМ"!

+++++++0+++++++

А. Сазанський

Окрадене покоління

Я народився в ту мертвотну мить,
Коли по хатах раджені ходили
І подарунки діточкам носили -
І подарунки ті приймали ми!..

Вклепавши очі у холодний діл,
Батьки стояли наші в залізничці -
Безмежно молоді, та вже незрячі, -
І сивіли в ногах дошки руді!

Нам в пальчики давали книжечки,
Портретики нам вішали на груди
Обряджені в Дідів Морозів люди -
І брали ми із щедрої руки...

Нам говорили, що то божий син!
Ми підростали, будували храми,
Палили хату і вбивали маму
У жертву сонцяєйному, сси...

...Намурували храмових палат!
А скільки камениччя напсували
На монументи, бюсти і овали -
Не залишилось на будівлю хат.

Байдужий час - білобородий кат -
За руку взявши, вивів із омани.
Насмішувато брязнули кайдани -
Відкрилась бездуховності ріка
Та убійських нескінчених ряд
На випаленій стягами пустелі -
Страшний парад...

Зацьковані, торусм горизонт -
Без долі, без Вітчизни, без надії -
Скалічені, окрадені повії...
Все далі від скривавлених казок.

/З України/.

ТБІЛІСІ, ГРУЗІЯ. - Виступаючи на прес-конференції міністер закордонних справ Грузії Георгій Коштарін заявив, що, на його думку, Горбачов знав наперед про військову операцію кеґебістів у Вільнюс. "Враховуючи авторитарний характер совєтського керівництва, - заявив Коштарін, - неможливо навіть уявити, що Горбачов нічого не знав про заплановану розправу над цивільним населенням".

На питання, - чи не обвинувачує він самого Горбачова у брехні, - Коштарін відповів: - "Це вже не перша брехня Горба-

чова".

На думку Коштарія, жорстока розправа над цивільним населенням у Прибалтиці не була несподіванкою з тих причин, що тоталітарна суть совєтського керівництва при Горбачові не змінилась.

МОСКВА. - Виступаючи на ІУ з'їзді народних депутатів ССРСР, голова КГБ Володимир Крючков заявив, що економічна допомога ССРСР зі сторони країн західного світу, приховує в собі затаєну небезпеку.

"...В останній час, - заявив Крючков, - виявилась тенденція Заходу всіма засобами тиснути на нашу країну у справі виходу ССРСР з тяжкого економічного стану. Всі ці намагання зводяться не до того, щоб допомогти нам, але з метою добитися своїх матеріальних вигод.

ВІЛЬНЮС, ЛИТВА. - З офіційних джерел стало відомо, що солдати спеціальних військових частин

ССРСР - кеґебісти, перед атакою на цивільне населення у Вільнюс заливалися хохотом. Без будь-якої провокації а також і без будь-якого попередження, кеґебісти з усмішками на озвірілих обличчях відкрили вогонь з автоматів по цивільному населенню та б'ючи по головах свою жертву саперними лопатками. Кров потекла по вулицях цієї маленької країни. Але кеґебізьським палачам цього було не вдосталь. В рух пустили танки. Людей душили танками... Так розправляється жорстока комуністична потвора в Кремлі над населенням, котре прагне свободи й демократичного ладу у своїй країні. Ця брутальна розправа кеґебізьських частин над цивільним населенням була ухвалена самим Горбачовим.

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ!

Видавництво журналу "Штурм" потребує Вашої фінансової допомоги!
Зробіть це негайно!

НА ШЛЯХУ ДО ДИКТАТУРИ

Голова КГБ, Володимир Крючков, пояснив затуманеним головам дуже перейнятих горбоманією те, чого вони не зуміли витягти з виступу бувшого міністра закордонних справ СССР – Едуарда Шеварднадзе.

Якщо Шеварднадзе офіційно заявив, що імперія прямує до диктатури, то кегебіст Крючков дав зрозуміти хто саме буде відігравати першорядну роль у поширенні диктатури в СССР.

Виступи Шеварднадзе й Крючкова на з'їзді народних депутатів у Москві продемонстрували усьому світові, що собою уявляє горбачовський режим після майже шести

Так виглядає диктатура

років "гласності" й "перестройки". Хочемо також звернути увагу читачів журналу "Штурм" на слідуючий факт. З перших днів т. зв. "перегорбачовки" журнал "Штурм" ввесь час зазначав, що: до тих пір, доки при владі в імперії будуть знаходитися комуністи, і доки у силі залишаються комуністично-кримінальні установи, утворені комуністично-кримінальним елементом, жодних демократичних перемін на терені кровожадної імперії не приходить сподіватися.

Зараз вся картина починає вияснюватись... Очі у багатьох симпатиків нобелівського лауреата починають мало-по-мало розкриватися. Це послужило, до деякої міри, назначення Горбачовим на становище міністра внутрішніх справ генерала КГБ Бориса Пуго й жорстокого палача Афганістану генерала Бориса Громова на становище заступника. Назначення цього кримінального елемента на відповідні становища в імперії заставило, до деякої міри, Шеварднадзе прийти до висновку, що кат Горбачов прямує до диктатури.

Самозрозуміло, що багато наївних інтелектуалів західного світу ще не зрозуміли, що саме відбувається на теренах імперії. Виступи на з'їзді Шеварднадзе й кегебіста Крючкова заставляють поступово

задумуватися в більшості тих людей, котрі хворіли у недалекому минулому на "горбоманію".

Промова кегебіста Крючкова справила дуже негативне враження на Заході, і в наслідок чого, кегебіст був примушений скликати прес-конференцію, щоб лише заявити: – "Мене не так зрозуміли!".

Що ж саме заявив у своїй промові на з'їзді палач кегебівської мафії Крючков?

"...На Советський Союз, – заявив Крючков, – провадиться з середини відкритий й замаскований наступ... проявляється велика активність деяких західних "спецслужб"... З терену Німеччини продовжує свою активну діяльність проти СССР т. зв. Народний Трудовий Союз... Деякі наші партнери у торгівлі, користуючись деяким безпорядком у нашій країні, продають нам не лише брудне, але й затруєне зерно..."

Цілком зрозуміло, що все висловлене кегебістом Крючковим, говорилося й іншими його поплентачами на протязі 73 років існуванню імперії. Але в період т. зв. "перестройки" займатися брехнею, – це щось нечуване серед інтелектуалів, хворих на "горбоманію", людей Заходу. А то-

Утримання диктатури терором.

му, подібного роду заяви й інших комуністичних палачів, допомагають виликувати

багатьох від видуманих ілюзій. В "імперії зла" нічого не змінюється. Диктатура залишається - диктатурою.

Диктатура душить
людей танками...

По-перше, - із англійського журналу "Джейнс", високої популярності у військових справах, повідомляється: - "Кожні сім тижнів в СССР будується атомовий підводний човен..."

По-друге, - Советський Союз має у космосі 50 ракет-убивць, котрі на протязі одного тижня зможуть знищити всі, розвідного й військового характеру, ракети-спутники США й НАТО.

По-третє, - Советський Союз продовжує й надалі продукувати міжконтинентальні ракети СС-24 й СС-25, а також й бомбовиків типу "Блекджек", озброєних "крилатими" ракетами.

Як бачимо, що диктатор Горбачов не сидить без діла у Кремлі. Недивлячись на підписані американо-советські договори про роззброєння, ці договори не виконувались і не будуть виконуватись зі сторони Кремля. Про це знав Шеварднадзе. І щоб не бути учасником брехні - Шеварднадзе зрезигнував зі свого становища міністра закордонних справ "імперії зла". В СССР без змін. Одна диктатура заміняється іншою.../0.3./

На Пресовий Фонд

США

І. Прядка	\$ 10.00	дол.
І. Халява	20.00	"
В. Павленко	30.00	"
Полк. П. Войновський	25.00	"
І. Устименко	10.00	"
Ф. Федоренко	40.00	"
Б. Качуровський	25.00	"

п-ні Л. Яцька	\$ 12.00	дол.
Д-р В. Годинський	5.00	"
К. Луценко	20.00	"
В. Моцьо	5.00	"
В. Шевченко	15.00	"
М. Проскурня	15.00	"
В. Самійленко	25.00	"
п-ні matka Лаврик	5.00	"
Т. Шкільна	10.00	"
п-ні М. Педа	10.00	"
В. Даниленко	25.00	"
А. Гноєвий	5.00	"

КАНАДА

О. Сосна	\$ 22.00	дол.
п-ні Н. Галушка	25.00	"
І. Карнаух	15.00	"
Михайло К.	10.00	"
Олек Т.	10.00	"
Ярослав В.	10.00	"
Іван М.	10.00	"
І. Олійник	15.00	"
І. Семенів	20.00	"
К. Скірко	25.00	"
В. Марко	21.00	"
Ю. Сальський	20.00	"
В. Дзюбенко	100.00	"

АВСТРАЛІЯ

К. Гіммельрайх	\$ 50.00	дол.
Д. Любчик	50.00	"

АНГЛІЯ

Раїса Шкуренко	\$ 50.00	фун.
І. Гурін	20.00	"
П. Митюк	4.00	"
Крайова Організація ЛСП в Англії /П. Коломисць/	127.50	"
На нев'янучий вінок під час тризни по сл. п. Олексія Саливонівича Перетятка	10.00	"

Від редакції:

Всім жертводавцям на пресовий фонд журналу "ШТУРМ" - редакція та адміністрація висловлює щире дякую.

З СОВЕТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

- Я хочу записатись до комсомолу!
- Не бачу проблеми.

Останнім часом у газеті "Прапор перемоги" побільшало матеріалів антирухівського змісту. Їх автори-комуністи стверджують, що і Рух, і рівні партії створюють ті, хто не "жарився" біля доменних печей, хто не працював на полях, - себто, ледарі, нероби, нікчемні інтелігенти, всякі інші "писателі" і взагалі - особи, не гідні поваги робочого чоловіка.

Наша думка інша. В Русі сьогодні ті люди, які давно зрозуміли хибність антигуманної системи, жорстокого й войовничого, недемократичного режиму, котрий на протязі довшого часу подавали як соціалізм.

Л. Розсоха
Полтава, Україна

Ч О М У М И П Р И Й Ш Л И В Р У Х

Ми не сьогодні й не вчора прийшли до такого переконання: ми відчули це, як каже народ, на власній шкурі, протягом цілого життя. Це нас, людей, котрі мали свою думку і не боялись висловлювати її, переслідували в тяжкий для української інтелігенції 1972 рік. Переслідували тому, що ми були саме українська інтелігенція. Переслідували за те, що не відреклися від рідної мови й культури, коли на щит було піднято гасло "злиття нації". Що боляче було нам чути на нашій українській землі: "Если хотите украинского языка, поезжайте в Канаду". Переслідували за те, що ми відмовилися публічно і в пресі проклинати Сахарова й Солженіцина, так як це робили інші /за принципом "я їх не читав, але вважаю ворогами"/.

Це нас залучили до слідства тільки на тій підставі, що серед наших друзів були люди з кола Даніеля й Синявського. Це нашу гідність принижували, прослуховуючи наші телефонні розмови, перлюструючи наші листи.

Це в наших квартирах холодно-впевнені в своїй правоті хлопці з КГБ робили обшуки, вишукуючи твори заборонених істориків і письменників - тих самих, від яких сьогодні вся Україна дізнається правду.

Ми постійно перебували під недремним оком т. зв. "правоохоронних" органів: наше безпосереднє керівництво /як правило, комуністи/ регулярно інформували КГБ, які книги ми читасмо, що замовляємо в бібліотеках, що є в шухлядах нашого робочого столу, з ким зустрічаємось по службі й у побуті. Навіть коли ми міняли замки у власній квартирі, це ставало відомо органам /певно ж, це була не випадкова цікавість/.

Усе це робилось не десь - у нас, у Миргороді, Полтаві. В Рухові є люди, яких у

свій час насильно "лікували" у психлікарнях, бо вони ніяк не підпадали під поняття "нормальна людина": говорили, що

Міліціонер показує палки, якими били т. зв. "українських націоналістів".

думали, відкрито виступали проти партійних бонз, вели роз'яснювальну роботу, читали твори "самвидаву", писали вільнодумні вірші, навіть /уявіть які, жаж! / співали: "А вже років двісті, як козак в неволі"... То хіба ж це нормальні люди? Їм місце тільки у психушці! Дехто з рухівців ще й сьогодні вичахкує наслідки отого лікування нашої найгуманнішої в світі медицини.

Це нам як "неблагонадійним" не давали роботи за фахом. Це нам, котрі працювали в сфері освіти й культури, пропонувалось подати заяву за власним бажанням, бо чого могли навчити, приміром, учителі з такими поглядами: ще, дивись, і діти навчилися б думати... А це не входило в плани системи соціалізму. Потрібні були не таланти, а роботи, запрограмовані на уніфіковане мислення: "Ми всі як один". Всяка ж індивідуальність, яскрава особистість становила небезпеку, бо вона була здатна думати, аналізувати, робити висновки. А висновки були невтішні.

Ми по 15 і більше років ще й досі стоїмо в чергах на одержання житла /і чи одержимо?/, тоді як керівники-комуністи /ті, що розум, честь і совість епохи/ одержували квартири за 1-2 роки, а то й зовсім поза всякою чергою, забезпечивши і своїх дітей, і внуків.

У Русі сьогодні робітники, вчителі, лікарі, літератори, працівники культури, інженерно-технічні працівники, службовці - різні люди. Їх об'єднує розуміння нео-

бхідності якнайшвидшої демократизації всіх сторінок нашого життя.

Командно-адміністративна система, що не-

день з формули води.

Сьогодні тільки багатопартійність може стати запорукою того, що тоталітарний

Бувший концтабір в "Імперії зла" на терені Сибіру.

розривно зрослася з партійною елітою, дуже агресивно виступає проти Руху, бо бачить у ньому загрозу своєму неподільному пануванню. Сьогодні комуністи особливо завзято кинулись обороняти соціалізм, спішно прибираючи його в нові одягання типу "гуманний". Стверджується, ніби соціалізм зазнав деформації з боку командно-адміністративної системи, і тепер ці деформації ліквідуються. Марні надії: командно-адміністративна система є справжнісінькою іманентною суттю соціалізму. Намагання "очистити" соціалізм від неї рівноцінне спробам вилучити во-

режим більше не з'явиться на нашій землі.

Хочемо, щоб зрозуміли нас, членів Руху, правильно: нами керують не особисті амбіції, а усвідомлення того, що система, спрямована проти людини, система, котра віддавала мільйони людських доль у жертву штучно створенній ідеї, не має права на існування. Вона повинна бути демонтована мирним демократичним шляхом. Наша Україна має стати в ряду високорозвинених, цивілізованих європейських держав.

=====0=====

ПОБОЮЮЧИСЯ РОЗПРАВИ ЗІ СТОРОНИ СВОЇХ "ВЧОРАШНІХ" РАБІВ, КРОВОПИВЦІ – КЕГЕБІСТИ, ЧЛЕНИ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ ТА ВВЕСЬ АПАРАТ КРИМІНАЛЬНОЇ СИСТЕМИ РОЗПОЧАВ НАСТУП ПО ВСІХ "РЕСПУБЛІКАХ" ІМПЕРІЇ. КРОВ ЛІЄТЬСЯ ПО ТРОТУАРАХ ТА ВУЛИЦЯХ "РЕСПУБЛІК". КРОВ ВІДДАНИХ ПАТРІОТІВ СВОБОДИ Й ДЕМОКРАТІЇ... АЛЕ ЧАС РОЗПРАВИ НАД СВОЇМИ ПАЛАЧАМИ НАБЛИЖАЄТЬСЯ З КОЖНИМ ДНЕМ. ПРИЙДЕ ТОЙ ЧАС, КОЛИ ЦЕЙ КРИМІНАЛЬНИЙ КОМУНІСТИЧНИЙ ЕЛЕМЕНТ ВСЬОГО ЛЮДСТВА, СТАНЕ ПЕРЕД СУДОМ "ТРИБУНАЛУ НАЦІОНАЛЬНИХ РЕСПУБЛІК" ЗА ЗАПОДІЯНІ ЗЛОЧИНИ СУПРОТИ НАСЕЛЕННЯ ЦИХ РЕСПУБЛІК.

Виступаючи по телевізії 19 лютого ц. р. Борис Єльцин, президент російської республіки, різко заатакував Горбачова й закликав його піти у відставку.

"Я застерігав ще в 1987 році, що Горбачов має в своєму характері тенденцію до абсолютної особистої влади. Він домігся цього і привів країну до диктатури під назвою "президентська влада", – заявив Єльцин.

Із глибини своїх сердець ми, українці вільного світу, бажаємо своїм братам і сестрам в Україні в ці Великодні дні витримки в їхній священній боротьбі за повну незалежність України, за відновлення Української Народньої Республіки!

Слава українському народові – невтомному борцеві за свою свободу!

ПРОБЛЕМИ В ЗБРОЙНИХ СИЛАХ СССР

рої проти цивільного населення країн Прибалтики.

15. січня ц. р. на засіданні представників Прибалтійського військового округу був прийнятий проєкт у зв'язку з виступом командуючого округу генерал-полковника Ф. Кузьміна, призиваючи солдатів до примінення зброї

Шмеман, відвідуючи військове містечко Нойрушін, 40 кілометрів від Берліна в якому розташовані совєтські окупаційні війська, подає досить цікаву інформацію про настрої офіцерів та рядових солдатів.

"...Недалеко від контрольно-пропускного пункту полосатий шлагбаум постійно піднятий, і це нікого вже не турбує, як видно, ніхто на це вже не звертає будь-якої уваги. Біля вогнища сидять двоє молодих солдатів й слухають по радіо рок-

У зверненні до ген. Кузьміна зазначено:—

— "Пам'ятайте, що є офіцери, прапорщики, сержанти й рядові солдати, котрі ніколи не стануть сліпо вірити видумкам комполітів, секретарям партійних комітетів, керівникам політичних відділів..."

...Ані уряд, ані присяга не зобов'язує нас воювати проти свого народу, з жінками, дітьми, безбройними стариками...

...Сидячи за ричагами танка, САУ, за кермом БТР на вулицях Риги, розуміємо, що може в скорому часі і на нашій батьківщині, в Росії й інших республіках, наші рідні матері будуть грудьми загороджувати шлях панцерних машин, керованих задурманеними солдатами. Не убивай! Зупинись! Демократія переможе...!

Так повідомляє ТАСС...а газета "Красная звезда" помістила відкритий лист військовиків частин й гарнізонів Балтійського флота, перебуваючих на території прибалтійських республік, президенту СССР, Верховному совєту СССР...

Кореспондент газети "Нью Йорк Таймс" С.

музику. Один із них, покликаний в армію ярославським воснкоматом, жартома заявив: — "Як, бачите, ми охороняємо шлагбаум".

Ще рік тому тяжко було уявити таку скромну відповідь, рівнож було недопустимим, щоб совєтський солдат по-дружньому вступав у розмову з журналістом західного світу. Однак за рік ситуація дуже змінилась. 380-тисячне совєтське окупаційне військо доживає у Німеччині останні місяці. Дисципліна серед вояків на дуже низькому рівні: мізерні гроші, отримані рядовими солдатами, приводить багатьох солдатів імперії до грабунків, убивств і чорного ринку. Продається все: шинелі, уніформи, кашкети, медалі і, навіть, зброя...

В цей же час офіцери, отримуючи значно задовільну плату в обмін на німецьку валюту, перетворились на досить зажиточну класу. Не бажаючи розстатись із своїм рівнем життя, вони готові заплатити любі гроші лише за те, щоб мати можливість одружитися на німкенях. Деякі жінки совєтських офіцерів, у погоні за матеріальним добробутом для своїх родин, продають себе кожному за німецькі марки.

У веймарським Будинку для офіцерів майор совето-окупаційної армії ще й надалі заявляє про обов'язок перед "родиною" захищати нарід Німеччини від капіталістичного рабства. Але, після декількох чарок водки, цей майор почав гнівно нападати на Горбачова, називаючи його "ублюдком, котрий знищив країну..."

Юрист О. Лямін, займаючись розбиранням справ советських солдатів в Німеччині, в інтерв'ю з журналістами місцевої молодечої газети "Даге велт" заявив, що за останній рік на німецькій землі при різних обставинах загинуло понад 800 советських солдатів. Рівнож за останній час понад 200 советських офіцерів й солдатів щотижня тікають на Захід.

Відомий советський економіст Олег Богомолов рахує, що "вирус розпаду" в армії настільки міцний, що чим швидше будуть виведені советські окупаційні війська з Німеччини, тим може, до деякої міри, зберегтись військова міць советських збройних сил.

Не так давно командувач советськими арміями в Німеччині ген. Снетков, при якому розвився "вирус розпаду", був замінений генерал-полковником Бурлаковим, котрий являється організатором "виводу" советських окупаційних армій з Мадярщини.

Беручи до уваги несприятливі обставини, Верховне командування окупаційних збройних сил СССР в Німеччині видало наказ про заборону випускати своїх солдатів поза терени їхніх казарм. Причиною видання такого наказу маршалом Ахромесвим послужило зростаюче напруження поміж на-

селенням Німеччини і солдатами советських армій, а також і зростаюча кількість дезертирів та продаж солдатами зброї з арсеналу окупаційної армії.

Вивезення окупаційних армій з Німеччини на "родину" загострило відношення польського уряду до свого вчорашнього окупанта, котрий поставив домагання забрати також з Польщі 50-тисячну советську армію. Крім того, Польща також об'явила, що для вивезення військ советського окупанта з Німеччини, буде потрібно 11 тисяч ешелонів /залізничних/ та що, переправляючи ці ешелони через територію Польщі, хтось повинен буде покрити всі витрати.

Перспектива повернення на "родину" мало кого радує з солдатів советської армії, особливо тих, хто тільки-що прибув до Німеччини. Слухи розповсюджуються серед солдатів про тяжке становище на "родінс". Навіть злиденна солдатська плата /17 доларів у місяць/ стає для них задовільною, щоб після одного року перебування на терені Німеччини, привезти додому цілий "скарб". Ті вояки, що не мають наміру тікати на Захід, постійно перебувають в ілюзіях, що німецька допомога коли-небудь таки дійде до такого об'єкта, що життя в Советському Союзі стане "майже як в Німеччині".⁷ Один з солдатів, закурений ситуацією, заявив: - "Мама в листі пише, що в магазинах нічого не можна купити, всі полицки пусті...Може німці щось підкинуть...!"

/Продовження в наступнім числі/.

=====

Підтримуймо фінансово журнал "ШТУРМ"!

КОЛИ ОКУПАНТ ЗАЛИШАЄ...

"...Советські війська румуться з місця лише в тій випадку, коли їх вивід буде затверджений Москвою..."

Генерал Дубінін, командувач советськими військами в Польщі.

Такі заяви імперських головорізів не на жарт занепокоїли населення Польщі, котре і по цей день, у відмінну чехів, німців й мадярів, не спромоглося добитися від Кремля обіцянки забрати советські війська у запланований час. Якщо рахувати, що ген.

Дубінін висловлює думку советсько-імперського уряду й видого військового командування, - це означає, що Польщі доведеться терпіти присутність советських оку-

паційних армій ще на три або й чотири роки. Справа в тім, що на території бувшої Східньої Німеччини, на сьогодні перебуває понад 380,000 советських солдатів й офіцерів. Якщо врахувати й цивільний склад-родини офіцерів, працюючих на советських базах громадян імперії, то в Німеччині до цих пір перебуває 600,000 советських громадян. Такий великий контингент неможливо планомірно евакуювати за один або за два роки, особливо, якщо врахувати, що при всіх внутрішніх труднощах у самій імперії, цих людей необхідно буде якось розмістити, знайти для них житлові будинки, демобілізованим - працю, школи, клуби, госпиталі тощо.

Все це - і багато іншого, зараховуючи привілеї - закриті санаторії й пляжі для генералітету й офіцерів вищої ранги, - було у них в Чехословаччині й Мадярщині, всіма цими привілеями вони користуються і до цих пір на території Польщі й Німеччини. Пригадаймо, коли біля трьох років тому, на заході Мадярщини, проливали слюзи офіцери й їхні жінки у зв'язку з тим, що побудовані для них п'ятиповер-

хові будинки вони примушенні були залишити й перекочувати до Білорусії, у затишок, де немає ні будинків, ані шкіл, ані дитячих садочків, ані "спеціальних" магазинів...

Міністерство оборони СРСР обіцяє, що ті офіцери й прапорщики, у котрих на "родінє" мають батьки або інші рідні, будуть у певному порядку демобілізовані й матимуть можливість приписатися у їхніх комунальних квартирах. Для інших "бувших" військовиків, у яких немає рідних, будуть перероблені гуртожитки-казарми й

інші житлові будівлі. Як бачимо, що не дуже то солодка доля чекає вояків совєтської армії й їхніх родин, розбалуваних європейським "комфортом".

А як виглядає справа з тими, у котрих рідні проживали на теренах у Баку, Душанбі або у Вільнюсі й мусили згідно несприятливих обставин, тікати назад в Росію? Вічний "житловий кризис" в імперії ще більше набирає хаотичного характеру у майбутньому.

Самозрозуміло, що всі вони злі на цілий світ - і, найбільше, на самого диктатора Горбачова, котрий, згідно їх розсудку, все це погубив, заварив всю цю кашу, вивів їх з "вигідних місць". Моральне становище контингента - гірше вже не може бути. Кожного дня багато солдатів імперської армії тікають на Захід з надією дістати політичний статус. Особливо багато дезертирів із совєтської армії на терені Німеччини. Серед цих дезертирів мають навіть командири полків. Німці дуже занепокоєні такою ситуацією. Вони рахують, що масове дезертирство набере досить широкого масштабу, особливо, коли солдати будуть отримувати негативні відомості від своїх рідних та від своїх приятелів-солдатів, котрі вже повернулися на "родину".

Рівнож, згідно інформацій, уряд Чехословаччини вже порушив питання перед Москвою в справі відшкодування. Справа такого відшкодування полягає у знищенні совєтськими окупаційними арміями природних багатств, лісів та тисячі гектарів плодородної землі.

В однім містечку Центральної Чехословаччини, де на протязі багатьох років були розташовані совєтські збройні сили, бургомайстер Йозеф Бібус запросив був журналістів західного світу відвідати залишені совєтськими військами казарми. Перед очима цих журналістів вирисувалась картина, котру в ці дні можна бачити по багатьох містах й їх околицях Східної Європи де перебували окупаційні війська. В казармах на підлозі розкидано брудні й подерті матраци, порожні консервні банки, пляшки від горілки, скрізь калюжі розлитої бензини, купи зношених чобіт, засмалцовані солдатські уніформи, купи гнилих продуктів тощо. Ідальні й туалети залишені в такому стані, що потрібно бути великим фахівцем пера, щоб все це описати на папері. "Вони, залишаючи все це не планували нагадати нам спеціально, - заявив бургомайстер. - З цього стає всім нам видно, що вони /совєтські солдати/ ввесь час так жили".

З подібного роду картиною, як на бувших совєтських базах в Чехословаччині, зіткнулися й уряди Мадярщини, Східної Німеччини й Польщі. Озлоблене до краю військо імперії у зв'язку з їх перевезенням до своєї бідної "родини", не збирається залишати європейським "буржуям" тих ре-

Посмертна згадка

Із жалем повідомляємо земляків і приятелів та друзів-легіонерів, що після короткої хвороби 1-го січня 1991 р. відійшов від нас на вічний спочинок -

сл. п. **ОЛЕКСІЯ САЛИВОНОВИЧ ПЕРЕТЯТКО.**

Покійний прожив 93 роки. За своє життя він зазнав і добра і зла, про що, маючи добру пам'ять, розповідав своїм друзям і однодумцям.

До кінця свого життя був щирим українським патріотом, богомільним і належав до УАПЦ.

Він був членом УРДП і відданим ідеям І. П. Багряного, передплачував Штурм й УВ, а також був визначним членом Легіону ім. С.

Петлюри й членом ДОБРУС, підтримував морально й матеріально ДЦ УНР.

Залишив у смутку дружину Кармен, донечку Калинку й її чоловіка Андру, як рівнож і родину в Україні та багато друзів.

Похорон відбувся 8 січня 1991 р. в місті Болтоні, а похорон відправив о. Михайло Дяченко, настоятель болтонської парафії УАПЦ, після чого відбулася поминальна тризна, на якій згадували Покійного не злим, тихим словом о. М. Дяченко, П. Коломисць, О. Коваль та Є. Шарко.

На нев'янучий вінок під час тризни, за згодою дочки, зібрано 30 фун., які розділено на Відомості єпархіального управління УАПЦ у В. Британії, Штурм й УВ по 10 фунтів кожному друкованому органу.

Вічна йому пам'ять!

П. К.

чей, котрі зможуть бути корисними у себе на "родінє". Населення Мадярщини й Чехо-

Так виглядають країни Східньої Європи...

словащини з великим недорозумінням спо-

Валентин СТАДНІЧЕНКО

У К Р А І Н А Т А Д Е Р Ж А В Н И Й А П А Р А Т

Згідно позицій світової Організації Об'єднаних Націй Україна у формі УРСР трактується, як суверенна держава із своїм державним апаратом та урядом. Правда, українська політична еміграція трактує цей уряд у Києві, як окупаційний режим. Але реальність є та, чи нам це подобастся чи ні, що дійсно існує та діє уряд на Україні, котрий називає себе українським. Отже, Україна має свій український парламент, Верховну Раду на чолі з

головою Леонідом Кравчуком, Вітольд Фокін - голова уряду УРСР, міністер закордонних справ УРСР Анатолій Зленко та інші ще міністерства. До того УРСР має свою територію із кордонами, гербом, прапором та державним гімном. А у парламенті, Верховна Рада, 239 депутатів займають місця комуністи, а 140 депутатів у руках демократичних сил. Таким чином Народна Рада із 140 депутатами представляє у Верховній Раді національну опозицію.

стерігають, як совєтчики грузять на залізничних платформах, поруч з танками й гарматами батареї для опалення, купальні ванни та туалетні раковини із залишених ними будинків. А ввійшовши в ці т. зв. "приміщення" після виїзду російського окупанта, господарі побачили, що навіть крани до водопроводів викручені, розетки й штепселя до електрики насильно вирвані зі стін... Там де ступила нога жорстокого комуністично-російського окупанта зі своїми вонючими "портянками", там на протязі багатьох років нічого не зможе природньо рости.

Поширюймо "ШТУРМ"!

Самозрозуміло, що коли прийде день "Х" і Україна стане реально повністю, як незалежна держава, - виникнуть великі проблеми щодо державного апарату. Це є велика та складна машина, а щоб вона належно функціонувала, повинні бути всі необхідні деталі. Отже, обсадити цей державний апарат треба людьми, а до того фахівцями і тут виникає питання, де їх набрати.

А тому, в перехідний період, необхідно буде включити також частково осіб бувших функціонерів із квитками компартії та комсомолу. Не потрібно буде робити будь-яких самосудів, судилищ та т. зв. "погоня за відьмами". Річ ясна, що такі бувши високі особи із рядів КПУ, котрі вчинили злочини над людством, - будуть відповідати перед законним судом вільної та незалежної України, - отже індивідуально.

Візьмімо для прикладу становище Німеччини після 1945 року, де їхня держава під назвою 3-й райх, була повністю знищена. Прийшов час де німцям на Заході було дозволено творити свою нову демократичну державу. Німецький нарід є дозрілий, самодисциплінований, державний із довгою історією та довгою державністю. Вони обсадили західно-німецький державний апарат також частково із фахівців бувшої нацистської партії НСДАП, - як переходовий час.

Німці на Заході не робили ніяких самосудів, як і ніяких судилищ над бувшими нацистами. А коли знаходили якогось високої ранги нациста із ознаками злочинства проти людства тоді карали, оскільки при-

глядалися інші народи світу. Ці процеси були дуже затьканими, де вкінці не було наче свідків, а також і пройдений довгий час – як віджите, старий вік підсудного та хворий стан, і в кінці мінімальна кара або повне звільнення. А в новому державному апараті Західньої Німеччини були бувші члени нацистської партії. І так пройшло уже багато років, в наслідок чого виросли нові кваліфіковані сили, а ці бувші нацисти відійшли до іншого світу, а ще інші уже на пенсії.

Аналогічно було також із процесом творення нової західньо-німецької армії "Бундесвер", у якій на самих початках були підстаршини, офіцери та генерали із бувшої армії Гітлера, правда без СС, а тепер є вже військові кадри нові в демократичній Західній Німеччині. Дня 3. ІО. 1990 року відбулося об'єднання двох частин Німеччини. Уряд Німеччини знову зустрівся з аналогічною проблемою, але вже не навколо бувших членів нацистської партії, а уже навколо бувших комуністів. І тут відбувається такий самий процес, як за часів після 1945 року в Західній Німеччині.

Немає жодних інформацій в німецькій пресі, радіо та телевізії про якісь самосуди чи судилища над бувшими комуністами, котрі прикриваються офіційно під вивіскою, як соціалісти. Отже, фаховий склад із компартії також є в складі державного апарату східньої частини вже об'єднаної Німеччини.

Правда, було дуже багато інформацій про "Штазі" – таємної поліції з її 200,000 членством. Тепер вже розкрилося, що совєтське КГБ також пильно слідкувало за цим елементом. Самі німці називають такий елемент, котрі були лишу змушені вступати до нацистської партії за часів Гітлера, або після війни до компартії в Східній Німеччині – "Мітльферн", а це по українському т. зв. "співбігун". А великої різниці між нацизмом та комунізмом не було і немає...

Розв'язка німцями своєї дуже складної проблематики може також бути за приклад для української сторони. Тепер Німеччина належить до передових демократичних держав світу. На терені ССРСР, а також і на Україні, молодь хоче навчатися і опісля мати певний фак і вище становище в житті. Ця молодь примушена силою вступати в членство компартії та комсомолу. Українська молодь старалася в минулому і далі старається набутти знання і мати ефективну зброю проти совєто-російського окупанта. Ця молодь старається обсадити Україну знизу догори в державному апараті своїми національними кадрами. А для здійснення своїх намірів вони повинні мати відповідний фак, особливо тепер в модерний індустриальний час. Бо в іншому випадку ці місця будуть заповнені російськими окупантами. Тому не потрібно закривати дверей перед цією українською молоддю, котра має квитки компартії та комсо-

молу, а навпаки, треба двері тримати широко відкритими. І потрібно всіма силами сприяти цій молоді в їх праці на користь українського народу та молоді української демократичної незалежної держави.

Другим важливим завданням в період початкового національного відродження України мусить бути, не відштовхування мас від себе, а навпаки, притягати як найбільше до участі в розбудові незалежної України. Слід пам'ятати, що зовнішній ворог лише й чекає на вчинені помилки українських національних сил, котрі ворог може використати проти української національної сили.

Як відомо, що сучасна Україна не є однонаціональною країною, а є багато-національною із населенням біля 52 мільйони. На Україні проживає 37.5 млн. українців, 11 млн. росіян та в деякій мірі жиди, поляки, білоруси, болгар, угорці, греки, німці... А тому всі національні меншини, що родилися в Україні і вже довгий час проживають на нашій землі є громадянами України з правом включатися до державної розбудови України.

Щодо розбудови українських збройних сил, – також буде необхідно творити, переходово, ядро із підстаршин, офіцерів та генералів совєтської армії, – отже громадян України. Аналогічно, як це було в період УНР, де українські військові кадри були з складу російсько-царської армії, – громадян України.

Уже на початку заснування нової української національної політичної сили на еміграції – УРДП, де в 1945 році її провідник сл. п. І. Багрянний у своїх тезах чітко заявив, що українські кадри є на Україні в рядах компартії та комсомолу. А розбудовуючи нову незалежну державу Україну треба твердо дотримуватися християнського вчення, але не на словах, а в практиці – не відповідати злом на зло, а лише добрим і вчитися прощати зодод іншої людини. І молода майбутня незалежна українська держава повинна бути уже на початках без судилищ, засудів та якогось переслідування інше думаючих громадян України. Обраний уряд незалежної демократичної української держави буде мати величезні обов'язки перед населенням України: забезпечити всіх громадян працею, нагодувати, ogrіти, одягти, навчити та оборонити всі кордони...

До цього слід додати, що Україні, крім внутрішнього забезпечення, будуть потрібні великі фінансові суми на оплату-утримання українських посольств та консулатів поза межами України, грошові внески до ООН тощо. Український парламент вже затвердив закон про українську мову як державну мову на Україні. Згідно цього закону всі національні меншини повинні володіти українською мовою... А створивши незалежну українську державу, український нарід повинен доказати максимум самодисципліни для утримання свободи,

соборности, демократії та самостійності і зразкового прикладу для всіх народів Європи і світу взагалі. Український народ ніколи, у своїй дуже довгій історії, не виявляв шовінізму, а був природним демократом. Український державний апарат

в складі членства української нації, а також національних меншин України, повинен активно і всесторонньо діяти на добро та славу українського народу та великої багато-національної України.
/Німеччина/.

ЩО ПИШУТЬ ЧИТАЧІ З УКРАЇНИ

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ!

Вже на протязі довшого часу редакція отримує чимало листів від читачів з України. Нам дуже хотілось би поділитися змістом цих листів, але ми також усвідомлюємо що цим самим, ми ставимо наших читачів в Україні у дуже неприхильне становище. Антикommуністична література, особливо журнал "Штурм", заборонений советсько-кегебівською цензурою для розповсюдження на Україні. Але, невідлячись на сувору кегебівську цензуру, "Штурм" і надалі розповсюджується в Україні у необмеженій кількості.

Редакція.

До Шановного Редактора Штурму!

"...Багато повідомляється в советській пресі, радіо й телевізії про жахливі злочини, вчинені бувшим "батьком народів" Сталіном. На мій протест до коментаторів советської інформації в справі злочинця Сталіна і його соратників, я не отримав ніякої відповіді. Хіба міг Сталін сам винищити мільйони без допомоги інших вірних йому й комуністичній партії соратників? Звичайно, що ні!

Слухаючи й читаючи коментарі і, особливо, про події в минулому хочеться щосили кричати на весь світ, щоб цей задурманий комуністичною пропагандою світ на решті схаменувся і прокинувся... Після Другої світової війни нацистські злочинці були покарані за вчинені ними злочини супроти людства. Чи спостерігаємо ми це в СССР? Чи притягуються до відповідальності ті тисячі-тисячі НКВДистів, партійців й теперішніх КГБистів, котрі й надалі працюють на своїх становищах? Багато з них "з кола криміналів" мирно проживають у розкішних апартаментах з отриманням великої пенсії за свої минулі "заслуги" перед батьківщиною.

Диктатор Горбачов зі своєю партійною клікою і не збирається "во ім'я гласності й перестройки" притягати їх до відповідальності. Навпаки, не лише Горбачов, але й заблуджений західний демократичний світ, в першу чергу Америка, намагаються всіма силами і надалі утримувати комуністичну систему в СССР. Своєю моральною й фінансовою допомогою Горбачову вони, на мою думку, сприяють рабству на теренах поневолених Москвою народів..."

С. 3-о

Шановний Редакторе -

Олександр Мельниченко!

4-го лютого отримав Ваш журнал Штурм. Мене дуже тішить, що наші дорогі земляки на еміграції, не сплять а морально допомагають Україні позбутися ярма комуністичних "інтернаціоналістів". Ваш журнал придає нам сили до ще нерозпочатої боротьби за незалежність України.

Пересилаю Вам копію моєї заяви до Міністра оборони СССР й дозволяю помістити її повністю на сторінках Вашого журналу...

З А Я В А

Міністру оборони СССР від
Анатолія Безличка.

Передбачаю, що я буду покликаний воско-матом на службу у советській армії, і базуючись на тому, що;

а/ моя батьківщина Україна була насильно загарбана Росією під час війни 1918-20 років;

б/ українському народові силою було накинено советське громадянство;

в/ згідно ухвали Женівської конвенції 1949 року, забороняється мобілізувати в армію окупанта жителів окупованих територій;

заявляю:

1. Я, українець, служити в советській армії рахую аморальним фактором й завербовку на службу незаконною.

2. Як зі зброєю, так і без неї, служити в советській окупаційній армії я категорично відмовляюсь і свій воєнний квиток повертаю Міністру оборони СССР.

Україна, м. Одеса,
13 січня 1991 р.

ГРУЗІЯ НА ШЛЯХУ ДО НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Один з національних лідерів Грузії З. Гамсахурдіа заявив, що, "в найближчий час буде схвалено закон про громадянство Грузії, згідно з яким, громадянами Грузії повинні стати лише ті жителі, предки яких жили в Грузії до анексії 1921 року, а можливо і до анексії 1801 року".

ЯК БУВ АРЕШТОВАНИЙ БЕРІЯ

Багато років доводилось мені провести чимало часу з Маршалом Советського Союзу К. С. Москаленком, допомагаючи йому у праці над матеріалом його спогадів /вони були видруковані двома томами під назвою "На південно-західнім напрямку"/. Під час праці мені доводилось займатися з багатьма архівними документами. Одного разу

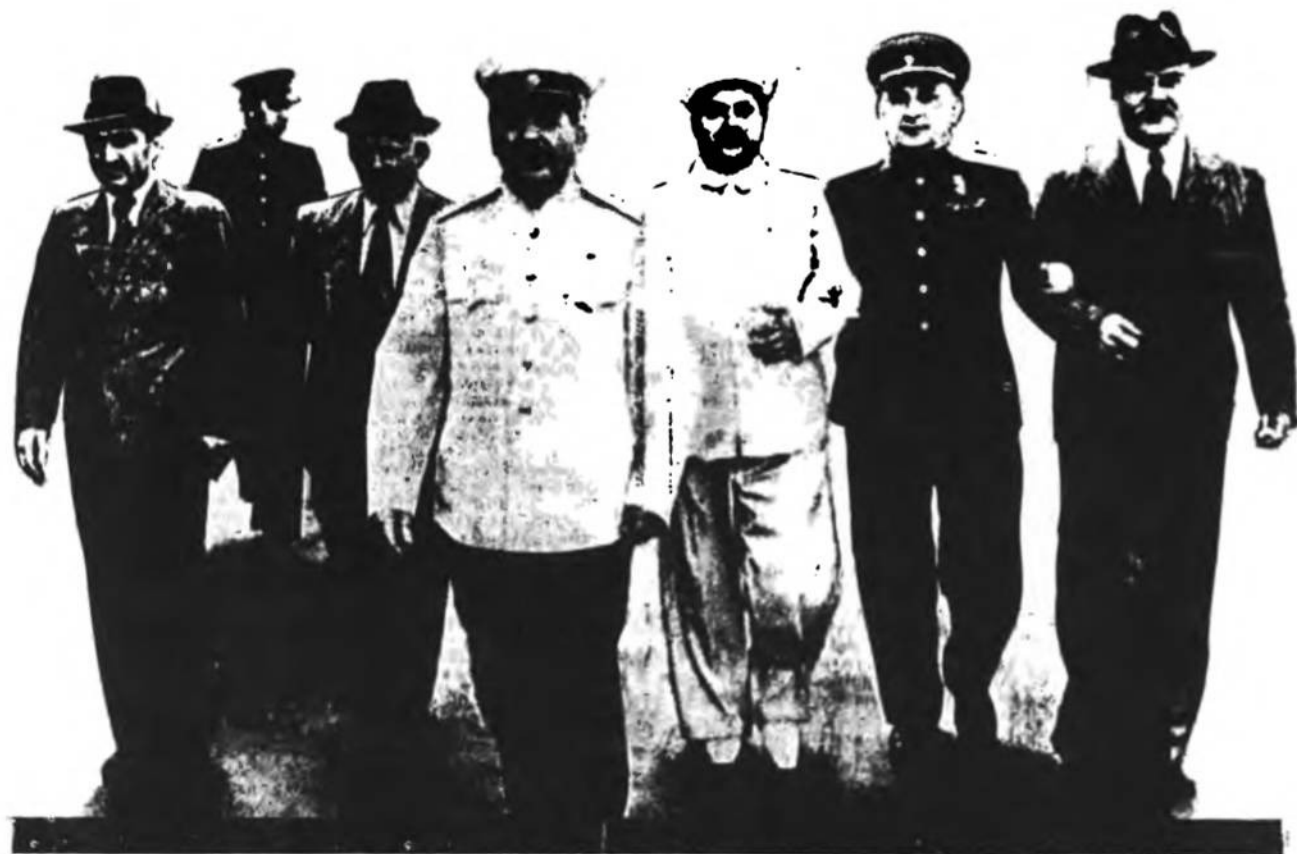
Маршал вручив мені текст обвинувачувального наслідку в справі Берія, попросив зробити з них деякі витяжки: я не раз чув від нього, що він хотів би продовжити працю над спогадами, поширюючи їх і на післявоєнний період. Він планував, судячи по всьому, включити у спогади й справу арешту Берія, у якій Кіріл Москаленко приймав безпосередню участь.

"Політичні події загальнодержавного значення" й зазначив, що про зміст цих записок ще буде розмова в майбутньому. Мені пізніше не раз приходилось зустрічатися з Маршалом, але розмови про матеріали вже не відбулося... І все ж таки Кіріл Москаленко мав намір оголосити про свої записи офіційно. І я рахую своїм обов'язком не затасмичувати від людей ті факти, котрі їм належаться.

Іван Фост.

ПОЛІТИЧНА ПОДІЯ ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНОГО ЗНАЧЕННЯ

...О 9-й годині ранку /25 червня 1953/ ... до мене зателефонував АТС Кремля Н. С. Хрущов. Привітавшись, він запитав: - Чи маються у вашім оточенні близькі вам

Анастас
МИКОЯН

Никхита
ХРУЩЕВ

Іосиф
СТАЛІН

Георгій
МАЛЕНКОВ

Лаврентій
БЕРІЯ

Вячеслав
МОЛОТОВ

Спогади про ті червні дні 1953 року Маршал написав ще в 1959 році. Незадовго до своєї смерті /червень 1985 р./, перед виходом зі служби в Генеральній інспекції Міністерства оборони, він передав мені зі свого "сейфа" записки під назвою

люди віддані нашій партії так, як ви віддані їй?

Подумав, я відповів: - Такі люди маються. Всі вони віддані партії й керівництву ССРР.

Х
Р
И
С
Т
О
СВ
О
С
К
Р
Е
С

Український народ в Україні і в діаспорі, військові управи крайових організацій, місцеві відділи, уповноважених та симпатиків Легіону ім. Симона Петлюри, всіх друзів-легіонерів, всі військові братні організації, Державний Центр Української Народної Республіки, ієрархів, священиків і вірних українських Церков, з нагоди світлого ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ поздоровляє та бажає щасливих і радісних свят –

Головна Військова Управа ЛСП.

Олександр Лисенко

ВЕЛИКДЕНЬ

Великдень! Який веселий час!

Неначе у ві сні ввижається соняшний весняний день на селі. Безупину дзвонять Великодні дзвони, а поблизу церкви, на вигоні біля школи дівчата й хлопці справляють "Володаря". Вони бавляться в різні гуртові забави, заводять хороводи. Ще здалека чути веселий спів дівчат.

Наблизившись, ви побачите довкола вигону багато людей, а всередині – молоді дівчата й хлопці, взявшись за руки, створили велике коло, котре увесь час рухається – то в одному, то в другому напрямку по своєму обводі. Всередині кола – одна дівчина – мишка, а поза колом – хлопець-котик, котрий намагається пролізти всередину кола й зловити "мишку". Але "котика" не пропускають крізь живий ланцюг; при кожній його спробі пролізти всередину крізь кільце ланцюга замикається щільніше. Якщо ж "котикові" пощастить пролізти крізь якесь кільце, то "мишку" випускають назовні, а "котикові" загороджують вихід, звужуючи кільце ланцюга, через котре щойно проскочила "мишка". Тепер уже "котик" залишився всередині, а "мишка" – назовні.

При цьому дівчата, що в перемішку з хлопцями творять коло, співають:

"До нори, мишко, до нори-и-и"

Та до золотої комори-и-и...
Добрая мишка, що втече,
А ледачий котик – не спіяме."

Часом трапиться, що дехто з хлопців у ланцюгу співчуває котикові і, наперекір сусідній з ним дівчині, пропустить "котика" і той, нарешті, зловить "мишку". Тоді "котик" і "мишка" долучаються до ланцюга, а на їхнє місце з ланцюга вибирають нову пару, і гра продовжується.

Старші й діти стоять довкола й любуються веселій забаві юної молоді. Діти бавляться крашанками та вихваляються одне перед одним забавками та новим одягом, що їм батьки купили на Великдень. На землі, під ногами порозкидано різнокольорові кусочки шкаралупи із крашанок і кольорові папірці з цукерків – і це придає ще більше святкового настрою.

Біля церкви багато людей – усі в святковому одязі, весело "христосуються" й гуртують між собою. Хлоп'ята бігають поміж дорослими, бавлячись, сміючись, намагаючись піймати одне одного. Скільки радощів і веселощів випромінюють вони!

Деякі більші хлопці – 9–12 років – вилазять по сходах високо на дзвіницю, аж до самих дзвонів. Вони просять дзвонаря, щоб дозволив потягнути кілька разів за мотузок від "серця" великого дзвона.

"Бов-в-в, бов-в-в, бов-в-в" – гуде великий дзвін. А малими дзвонами дзвонар видзвонює: "Ну-ну-ну! Ти-ти-ти! Хто ж то буде платити?"

Тим часом, коли дзвонар був зайнятий своїм видзвонюванням, мені захотілося показати й свої витівки. Я виліз через

вікно назовні й, обійшовши по скісному покритому бляхою карнізу довкола одного рогу шестигранної дзвіниці, перейшов до другого вікна.

Церква була дерев'яна, з вертикально поставленими дошками. На кожному стикі дошок була прибіта вузька планка, що закривала щілину стиків. За оті планки я міцно тримався пальцями, переходячи по карнізу до сусіднього вікна. При тому я з гордістю поглядав униз, на натовп дорослих людей, що дивилися вгору, не зводячи з мене очей. Мені й на думку не прийшло, що хтось із них впізнає мене і донесе про це моїм батькам.

Увечері, коли я прийшов додому, мій вітчим строго висварив мене і виголосив кару: "Через усі свята будеш сидіти вдома! Ані кроку з дому!". То була досить суворая й тяжка для мене кара. Залишилося ще два дні свят, і я дуже турбувався, що змушений буду "сидіти" вдома, неначе ув'язнений.

На моє щастя, наступного дня вітчим забув про моє покарання й пішов десь, мабуть випивати з приятелями; і я теж пішов своєю веселою дорогою, але на дзвіницю більше не вилазив...

Так, тепер усе це неначе уві сні звijaється. Церкви тієї уже давно немає – її зрівняли з землею місцеві комуністи. А село, переполовинене створеним ними великим голодом 1932–33 років і зруйноване колективізацією, не знає більше тих радощів і веселощів.

Вісті з Аргентини

ПРИВІТАННЯ ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ СУЧАСНОМУ

З нагоди 73-ої річниці проголошення 4-им Універсалом УЦРади державної незалежності України та 72-ої річниці злуки всіх українських земель в одну Українську Державу – УНРеспубліку, Представництво ДЦ УНР в екзилі на Аргентину вітає з цієї найбільшою історичною подією весь український народ на Батьківщині, зокрема організованих в неформальних організаціях мужніх борців за державно-самостійницькі ідеали, українську патріотичну діаспору, та зокрема українську організовану колонію в Аргентині.

Проголошення державної незалежності стало можливим внаслідок сукупності важких зусиль найкращих синів України всіх генерацій на шляху шляхетної боротьби за збереження духово-культурної спадщини та завершення національно-державної самобутності.

І тому дата 22 січня 1918 року – це вияв невмирущості національного духу, дата національної слави, дата гонору для кожного без винятку українця.

Окроплена рясною кров'ю Державність 4-го Універсалу стала найвищою вемою національних ідеалів та, досягнувши космосу всієї української історії, являється вона заповітом безкомпромісової боротьби за волю Рідного Краю для всіх українських поколінь.

Є вона також світилом соборницької єдності та українською "Мекою" національної правди, виховавши шляхетне плем'я борців за волю України під зневажливою ворожою кличкою: – "мазепинці, петлюрівці, буржуазні націоналісти, бандерівці – а сьогодні екстремісти і т. ін."

В сучасну пору імперіальний комуно-московський централізм контратакує вимоги неросійських народів бути вільними без втручання у їх внутрішнє життя комуно-московських жандармів.

Але будьмо оптимістами – стихії всестороннього українського відродження вже не зупинити нікому. Вже сьогодні майже весь український на-

род братаючись взявся за руки та впевнено прямус до скарбів своєї національно-духової спадщини, методично набираючи непереможну моральну силу великого народу тисячолітньої християнської культури.

А завтра скріпиться він духом великих предків своїх та остаточно стане госпо-

дарем у своїй власній хаті...

Хай Всевишній українському народові в цьому допоможе!

Представництво ДЦ УНР
в екзилі на Аргентину

ЗАКЛИК

Представництва ДЦ УНР в екзилі на Аргентину до XIII Конгресу УЦР в Аргентині.

Хвальна Президія Конгресу!

Високодостойні Представники від українських організацій та присутні гості!

Дозвольте в пару слів згадати суспільно – політичні події на Україні та впливаючі з них обов'язки української діаспори.

В сучасну пору політичні події на Україні розвиваються з блискавичною швидкістю. Пробуджена українська стихія по інерції доходить до непередбаченої висоти патріотичної активності та в кожний момент може перетворитись у вулкан всенароднього гніву.

Сьогодні вже не ходять про українізацію т. зв. "Радянської України – УРСР" на зразок "крайчих" лєнінських часів, але про волю і гідність нації – про негайне повалення совєтської влади з її марксистсько-лєнінським підґрунтям та реставрацію Української Соборної Самостійної Держави – УНРеспубліки.

Краї сина України, організовані в неформальні організації та об'єднані в демократичний блок, ведуть важку боротьбу з офіційною московсько-імперіальною владою та з пристосованцями-малоросами омосковленої інтелігенції та завершення консолідації державно-самостійницьких сил, як реальної перспективи знесення вікових московських колоніальних кайданів.

Неформальні організації, – Народний Рух за Перебудову, Українська Республіканська Партія, Українська Демократична Партія і інші, – успішно очищуються від угодовсько – федеративного і марксистсько-радянського проколоніального елементу та стають на платформу цілковитої державної незалежності.

Рух за Перебудову у Західній Україні цілком українозований в державно-самостійницькому дусі та являється поважною національно-політичною впливовою силою на землі всієї соборної України.

Моральними підвалинами та ключовою державно-правною платформою згаданої боротьби демократичного блоку за державність являється історичний акт державної незале-

жності 4-го Універсалу, Листопадовий Зрив у Західній Україні та злука всіх українських земель в одну Українську Соборну Самостійну Державу – УНРеспубліку.

Відновлена 4-им Універсалом та Листопадним Зривом злучена ССДержава – УНР стала найвищою вежею державницького духу в цьому столітті та в сучасну пору являється пістичною місткою для широких українських мас всієї Соборної України. А Уряд УНР в екзилі є державницьким світилом для тих, дорадником та моральним втіленням віри в рацію боротьби за українську справу. Найбільшою нагородою та моральною підтримкою для борців за Волю України на Батьківщині являється єдність української діаспори під спільним державним прапором вивезеним Урядом Директорії УНР в листопаді 1920 року, який незабаром, разом з урядовим мандатом, буде вручений Урядом УНР в екзилі для нововибраного демократичного Уряду незалежної України.

Беручи до уваги вимоги часу та виняткову вагу української державності 1917–21 рр., провід СКВУ, УГВР та Визвольного Фронту тісно співпрацюють з Урядом УНР в екзилі для добра української справи та практично стоять на платформі ДЦ УНР.

УЦР /Українська Центральна Репрезентація/ в Аргентині, як найвища установа організованої патріотичної спільноти та складова частина СКВУ, також мала би налагодити діловий контакт з ДЦ УНР.

Представництво ДЦ УНР в екзилі на Аргентину закликає XIII Конгрес УЦР в Аргентині прийняти рішення співпраці з Урядом УНР, стати на його державницьку платформу та тим заманіфестувати органічну єдність з українським народом на Батьківщині, як рівно з соборницьку єдність та живучість монолітних національно-державницьких ідеалів Вічної України.

Хай Всевишній нагородить нас мудрістю та шляхетним державотворчим духом.

За Представництво ДЦ УНР в екзилі на Аргентину: –

Ол. Римський – Голова
М. Мировський – Секретар
Буенос Айрес.

МОРАЛЬ В РЯДАХ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ

Дезертирство, чорний ринок, занепад моралі й дисципліни в рядах совєтської армії...

Один з "велетнів" у совєтській окупаційній армії в Німеччині, генерал армії Борис Снетков, був звільнений зі становища командувача /разом з ним і ще трьох генералів/ і, на його місце, Горбачов призначив ген. Матвея Бурлакова. Причини такого переміщення полягають, насамперед, у не виконанні покладених обов'язків перед "родиною" й партією.

Московський військово-державний адвокат, полк. Коротков, повідомив, що причини замінення ген. Снеткова полягають у занепаді дисципліни й моралі у війську, дезертирство на Захід не лише рядових солдатів а й офіцерів високої ранги, знищення зброї й амуніції зі складів тощо. Дезертири перейшли на Захід не з пустими руками... Вони передали Заходу деяку саму найновішу зброю... Багато офіцерів

займаються продажем нової зброї і за отримані гроші купують собі дорогі авта й інші розкоші життя.

Злиденне життя солдатів набрало таких розмірів, що, як повідомляє повар однієї солдатської казарми: - "...Привезуть свіжий хліб і до розгрузки зголошуються щонайменше 50 солдатів з метою дістати де-що поїсти..."

Крім злиденного життя солдатів, як повідомляє адвокат і борець за людські права, Олег Лямін: - "...Солдатів шантажувать, тортурують, знесильнивають й доводять до самогубства або замордування". Забите тіло 19-річного солдата, Валерія Грішіна, котрий служив в Потсдамі, було доставлене для похорону його родичам. Офіційна урядова причина смерті, - самогубство. Але коли родичі розкрили труну то побачили, що горло у Валерія було перерізано.

ПОЧАТОК І НАСЛІДКИ ВІЙНИ З ІРАКОМ

ЗБРОЙНІ СИЛИ ІРАКА ДО ВІЙНИ:

Армія - 545,000 солдат: Танки - 4,230: Артилерії - 3,110: Гелікоптери - 160: Літаків - 809: Кораблів різного тонуажу - 83: Панцерних авт - 2,870.

ВТРАТИ ІРАКА В НАСЛІДОК ВІЙНИ:

Забитих солдатів - до 150,000: Танки - 4,000: Артилерії - 2,140: Гелікоптерів - 7: Літаків - 103: Кораблів - 83: Панцерних авт - 1,856: Полонених - до 85,000.

За 100 годин військової операції під назвою "Дезерт Штурм" Ірак втрачив 42 дивізії.